

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: **J.B.**, bytem ■■■ proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne ■■■, č. j. ■■■ se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí, kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu podle § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Liberec ze dne 11. 3. 2014 žalobce není invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale je nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně.

Žalobce v žalobě namítal, že se jeho zdravotní stav v současné době výrazně zhoršil, s oporou hole je schopen ujít pouze 300 až 400 m, poté musí odpočívat několik minut vsedě. Za zásadní však považuje zhoršení svého psychického stavu v důsledku vážné autonehody. Myšlenky na sebevraždu ustoupily změnou psychiatrické léčby a medikace, ale panické ataky žalobci nedovolují zdržovat se ve větším kolektivu, má problém vycházet ze svého bytu. Konstatoval, že bere velmi silné léky, které zkreslují normální vnímání, ale chrání ho před sebevražednými myšlenkami. S takovou medikací nelze vykonávat ani práci vrátného. Žalobce dále tvrdil, že posudková lékařka žalované nezkoumala doložené lékařské zprávy psychiatra a psychologa. Žalobce podklady dodal, nebylo k nim však přihlédnuto, protože

pravděpodobně špatnou komunikací se tyto podklady k posudkové lékařce nedostaly. Žalobce namítá, že posudková lékařka nezhodnotila jeho zdravotní stav komplexně, zejména schopnost vykonávat denní aktivity. Posudková lékařka dostatečně nezohlednila ani skutečnost, že se zdravotní stav žalobce oproti stavu v roce 2011, kdy byl schopen nastoupit do zaměstnání, výrazně zhoršil. Dochází k podtáčení operovaného pravého kotníku, hybnost je zásadně omezena, končetina je o 2 cm kratší, což se druhotně odráží na zátěži páteře, která žalobci brání v pohybu. Žalobce má také za to, že posudkoví lékaři nebyli schopni reálně posoudit účinky nových léků, které žalobce významně tlumí a u nichž je nutno přesné dodržování doby medikace, což výrazně omezuje žalobcovu pracovní schopnost. Žalobce k žalobě připojil lékařskou zprávu psychiatra MUDr. J.T. ze dne 4. 6. 2014, zprávu psycholožky PhDr. J.L. z téhož dne a zprávu z Centra léčebné rehabilitace Liberec s.r.o. ze dne 17. 4. 2014.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem a proto je v takovém případě rozhodnutí závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve věci navrhla provést důkaz posudkem příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“).

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobci byla dne 20. 7. 2005 přiznána plná invalidita s datem vzniku 19. 5. 2005 pro těžkou anxiózní neurózu s projevy panické úzkostné poruchy. Od 8. 6. 2010 žalobce pobírá invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. V minulosti žádal o zvýšení stupně invalidity, byla však potvrzena invalidita druhého stupně.

Dne 3. 2. 2014 žalobce znovu požádal o změnu výše invalidního důchodu poskytovaného pro invaliditu druhého stupně z důvodu zhoršení zdravotního stavu.

Dne 11. 3. 2014 byla u žalobce provedena lékařkou příslušné okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) kontrolní prohlídka ve smyslu § 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Zdravotní stav byl posouzen v přítomnosti žalobce. Lékařka OSSZ vyšla z vlastního vyšetření, zdravotní dokumentace ošetřující lékařky [REDAKCE], odborných nálezů doložených v posudkovém spisu a profesního dotazníku ze dne 12. 2. 2014. Lékařka konstatovala, že žalobce je invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, přičemž se nadále jedná o invaliditu druhého stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce o 55 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je dle posudku postižení uvedené v kapitole V., položce 7b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 45 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu se podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10 %, celkově činí 55 %.

S ohledem na závěry zmíněného posudku OSSZ vydala žalovaná dne 3. 4. 2014 podle § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění pro nesplnění podmínek § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona rozhodnutí, kterým žádost žalobce o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu zamítla a konstatovala, že žalobci náleží nadále invalidní důchod

pro invaliditu druhého stupně. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak žalovaná poukázala na závěry posudku OSSZ ze dne 11. 3. 2014, podle něhož je žalobce nadále invalidní dle § 39 odst. 2 písm. b) pro invaliditu druhého stupně.

Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal námitky, ve kterých nesouhlasil s posouzením svého zdravotního stavu, namítal v podstatě shodné skutečnosti jako v podané žalobě a zdůrazňoval, že se jeho zdravotní stav výrazně zhoršil a vrátil se prakticky na začátek léčby.

V řízení o námitkách byl zdravotní stav žalobce posouzen posudkovou lékařkou žalované dne 11. 6. 2014. Nález posudkové lékařky žalované byl shodný se závěrem lékařky příslušné OSSZ, tj. že zdravotní stav žalobce odpovídá invaliditě druhého stupně, neboť jeho pracovní schopnost poklesla z důvodu zjištěného dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 55 %.

Ze závěrů tohoto lékařského posudku žalovaná potom vyšla při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým námitky žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zamítla a rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrdila. Žalovaná uvedla, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je omezení psychické a fyzické zátěže při kombinaci panických ataků a omezené zatížitelnosti dolních končetin pro dlouhou chůzi a stání po provedené déze pravého hlezna po úrazu z roku 1999. Zdůraznila však, že zdravotní postižení žalobce není takového stupně závažnosti a rozsahu, aby odůvodňovalo stanovení vyšší míry poklesu pracovní schopnosti. Konstatovala, že žalobce byl přítomen jednání před posudkovou komisí, při kterém prohlásil, že do 9. 6. 2014 dodá odborné nálezy z psychiatrického a psychologického vyšetření. Nálezy, které by dokladovaly takové zhoršení psychického onemocnění, aby bylo možno vyhovět námitkám, však nedodal. Žalovaná zdůraznila, že dle posudku OSSZ ze dne 11. 3. 2014 žalobce není invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale je nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně. Tento posudkový závěr byl potvrzen i posudkem ČSSZ ze dne 11. 6. 2014. Změna invalidity je však jednou z nutných podmínek pro změnu výše invalidního důchodu dle § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a z hlediska námitek žalobce, které se týkaly především nesprávného posouzení zdravotního stavu a určení procentní míry poklesu jeho pracovní schopnosti, přitom byl soud vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 dost. 1, odst. 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalované o žádosti žalobce o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu podle § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění. Podle § 39 odst. 1 citovaného zákona je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle § 39 odst. 2 citovaného zákona, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu 1. stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu 2. stupně a c) nejméně o 70 %, jedná

se o invaliditu 3. stupně. Způsob posouzení pracovní schopnosti obsahuje § 39 odst. 3 až 8 zákona o důchodovém pojištění a prováděcí vyhláška č. 359/2009 Sb. Jestliže se změni skutečnosti rozhodné pro výši důchodu, nebo pro nárok na jeho výplatu, je zde dán důvod pro změnu rozhodnutí o důchodu. Podle § 41 odst. 3 věty první zákona o důchodovém pojištění se při změně stupně invalidity nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity.

Protože se námitky žalobce soustředily do správného zjištění stupně invalidity, soud doplnil posouzení zdravotního stavu žalobce posudkem PK MPSV pracoviště Ústí nad Labem, v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, dle kterého PK MPSV posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového zabezpečení.

Při ústním jednání žalobce uvedl, že spoléhal na nestranné posouzení svého zdravotního stavu lékařem z oboru psychiatrie, při jednání PK MPSV mu však nebyl dán dostatečný prostor, aby mohl vylíčit všechny své potíže spojené s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Zopakoval skutečnosti tvrzené již v žalobě a zdůraznil, že práci zvládá jen s maximálním vypětím a za cenu nepravidelností v léčbě.

Provedený důkaz posudkem PK MPSV byl soudem zhodnocen podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Při hodnocení posudku PK MPSV soud zjišťuje, zda byla během posudkového řízení dodržena příslušná zákonná ustanovení upravující činnost PK MPSV a náležitosti posudku, posudek hodnotí z hlediska jeho úplnosti, objektivnosti a přesvědčivosti. Pokud soud neshledá žádné skutečnosti posudkový závěr zpochybňující, respektuje jeho závěr o hodnotě míry poklesu pracovní schopnosti, neboť sám nedisponuje pravomocí hodnotit zdravotní stav posuzovaného.

V souzeném případě PK MPSV vypracovala posudek v řádném složení, žalobce byl jednání PK MPSV přítomen a při jednání vyšetřen odborným lékařem z oboru psychiatrie, neboť namítal zhoršení zejména svého psychického stavu. Vzhledem k postižení pohybového aparátu si PK MPSV vyžádala i konzultaci specialisty v oboru léčebné rehabilitace MUDr. S.. Soud ověřil, že PK MPSV měla pro posouzení zdravotního stavu žalobce dostatek podkladů. Vycházela nejen ze zdravotní dokumentace obvodní lékařky MUDr. F., ale i z dalších odborných lékařských nálezů, včetně lékařských zpráv, které žalobce přiložil k žalobě, tj. zprávy psychiatra MUDr. J.T. ze dne 4. 6. 2014, zprávu psycholožky PhDr. J.L. z téhož dne a zprávu z Centra léčebné rehabilitace Liberec s.r.o. ze dne 17. 4. 2014. K jednání PK MPSV pak žalobce doložil aktuální lékařskou zprávu psychiatra MUDr. J.T. ze dne 20. 11. 2014. Z toho soud dovozuje, že onemocnění žalobce různého charakteru mohla být řádně zhodnocena dle posudkových kritérií. Žalobce se při jednání PK MPSV vyjadřoval ke svým subjektivním potížím a byla s ním projednána jeho pracovní anamnéza. Uvedl, že v současné době pracuje na vrátnici, odpoledne pracuje 6 hodin, noční směnu na 8 hodin. Má řidičský průkaz a řídí auto, při řízení záchvaty nepřichází.

PK MPSV přesvědčivě určila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, a to ve shodě s předchozími posudky OSSZ a lékařské posudkové služby žalované, totiž středně těžké funkční postižení, stav s podstatným narušením pracovního a společenského fungování se závažným maladaptivním chováním a opakovanými

situačními dekompenzacemi z důvodu poruchy osobnosti, tj. zdravotní postižení uvedené v kapitole V. položce 7b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena na 45 %. Další zdravotní postižení žalobce, poúrazové postižení pohybového ústrojí v roce 1999, především pravé dolní končetiny a bederní páteře, PK MPSV zhodnotila tak, že zvyšuje pokles pracovní schopnosti žalobce o dalších 10 %, ve smyslu § 3 odst. 1 a 3 citované vyhlášky. PK MPSV neshledala medicínské důvody ke změně posudkových závěrů OSSZ a žalované. Zdůraznila, že žalobce není schopen prací fyzicky náročných, zvláště se zvedáním a nošením těžkých břemen, neschopen práce ve vyhrocených polohách, prací vyžadující dlouhého stání, eventuálně značně dlouhé chůze, zvláště v nerovném terénu. Žalobce dle PK MPSV také není schopen prací s předpokladem stresových parametrů.

Takové odůvodnění považuje soud za postačující a s ohledem na to, že nenalezl důvody vyvracející závěr o hodnotě poklesu pracovní schopnosti žalobce, má za to, že uvedeným posudkem PK MPSV bylo prokázáno, že žalovaná vycházela ze správně zjištěného poklesu pracovní schopnosti o 55 %.

Soud proto dospěl k závěru, že v souzeném případě byl zákonný způsobem zjištěn pokles pracovní schopnosti žalobce o 55 %. Žalobce tedy v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl ve smyslu § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění invalidní pro invaliditu třetího stupně. Žalovaná vycházela ze správně zjištěného skutkového stavu, když uvedla, že žalobce je invalidní pro invaliditu druhého stupně, a v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 88 odst. 8 zákona č. 582/1992 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení rozhodla, že nebyl důvod pro vyhovění námitkám žalobce, námitky žalobce zamítla a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Soud nijak nezpochybňuje skutečnost, že žalobce trpí onemocněním, se kterým jsou spojena velká omezení a obtíže v jeho každodenním životě. Tento závěr soudu vyplývá z posudku PK MPSV i ostatních posuzujících lékařů, neboť všichni se, jak bylo již uvedeno výše, shodli na tom, že se v případě žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Tento dlouhodobě nepříznivý stav žalobce však nebyl při objektivním posouzení takové povahy, aby v tuto chvíli a především za daných zákonných podmínek zvrátil závěr o tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro invaliditu třetího stupně, nýbrž jen druhého stupně.

Ze všech uvedených důvodů nebyla žaloba soudem shledána důvodnou a soud ji proto zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaná na ni nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. nárok.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Liberci dne 26. února 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně